

Han är gammal och trött, bruten och krokryggig sitter han i sitt hörn och ser ut över värdshuset Enhorningen. Han ser ut över alla de främlingar som kommit från när och fjärran. Ädlingar, präster, äventyrare samt annat löst pack, alla har det kommit för att skapa sig sin lycka i denna nya tid. Han är en av de få från förr, en kvarleva från en annan tid. En av de få som minns när den lilla byn Brigg enbart var några få hus samt ett värdshus där traktens pälsjägare kunde vila.

Nu var man än ser så är det ett nytt ansikte, han drömmer sig bort till den tid då en främling var något man chockades över, inte så som nu där de är fler än de han kallar sin familj. Med sorg i hjärtat ser han ut över ett rum fyllt med människor, fler än någon gång i hans ungdom och han fylls av en ensamhet som inte borde ha sin plats i denna glada skara. Han minns sin ungdoms Brigg, där livet hade sin gång, närheten till Wyrmärden medförde en viss fara men sällan gjorde svartbloden eller råttorna något mer än att fånga den oförsiktige, inte heller behövde man frukta skogsrå eller andra av skogens väsen. Alverna sågs ibland men även de mycket sällan och relationen till dessa var god.

Nu har hans älskade Brigg blivit centrum för all världens maktbegär, svartblod och Ödlor härjar i mörkret, alverna är på krigsstigen och allt som var lugnt och fridfullt har gått förlorat. Han ser ut över det fyllda rummet, och tänker hoppas att de har fel, hoppas att allt vad legenderna och ryktena säger inte är sant, han vet dock djupt i sitt hjärta sanningen. Den lugna byn Brigg där hon står vid världens rand så som hon alltid har gjort, aldrig kommer återgå till vad hon var, hon har blivit en nyckel i de storas spel och i och med det förändrats för alltid. Han ser ut över rummet en sista gång och känner sitt hjärtas sista slag, hans sista tanke går till sin ungdoms glada dagar i en solfylld skog där vid världens rand.